

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie częściowej zmiany etatu posad i płac przy szpitalu św. Łazarza w Krakowie.

Wysoki Sejmie!

Wydział krajowy z powodów niżej szczegółowo podanych przedstawia w niniejszem sprawozdaniu wnioszek:

a) podwyższenia poborów Dyrektora szpitala św. Łazarza w Krakowie przez zrównanie ich z poborami Dyrektora szpitala powszechnego we Lwowie.

b) utworzenia posady kierownika oddziału chorób zakaźnych przy tymże szpitalu św. Łazarza.

Ad A) (Podwyższenie płacy Dyrektora).

W uchwalonym przez W. Sejm w r. 1878 etacie płac dla szpitala św. Łazarza brzmi ustęp odnośny:

„1. Dyrektor:

a) płacy 1.600 złr. w. a. (czyli 3.200 K),

b) pomieszkanie w szpitalu z opałem i światłem (albo 400 złr. w. a. [czyli 800 K relutum],

c) dodatek pięcioletni po 300 złr. w. a. (czyli 600 K)⁴.

Od chwili ustanowienia powyższych poborów Dyrektora zwiększyła się znacznie jego czynność spowodowana rozszerzeniem się od tego czasu szpitala z powodu dobudowania nowych pawilonów i zwiększonej przez to liczby chorych, tak dalece, że gdy w r. 1876 szpital ten miał 133.821 dni leczenia, to w roku 1902 było ich już 257.791 czyli o 123.970 więcej.

Z powodu zwiększonej stąd pracy Dyrektora przyznał Wysoki Sejm p. Drowi Stanisławowi Ponikle uchwałą z dnia 7. lutego 1895 r. dodatek osobisty w kwocie 1.000 Koron, podniesiony następnie uchwałą z 3. maja 1900 r. do wysokości 2.000 K.

Znaczny rozrost krajowych zakładów leczniczych w ostatnich latach wymaga ze strony Dyrektora szpitala poświęcenia mu całej swej pracy do tego stopnia, iż tenże zajęty kierownictwem tak wielkiego zakładu, nie może liczyć na jakikolwiek dochód z praktyki prywatnej. Względ ten zniewolił Wysoki Sejm, że uchwałą z dnia 11. lipca 1902 pobory Dyrektora szpitala powszechnego we Lwowie z uchwalonej w r. 1875 łącznej kwoty 4.353 K podwyższył na 7.000 K.

Te same powody skłoniły Wydział krajowy, że w sprawozdaniu z dnia 3. lipca 1903 LW. 66.397 przedłożył Wysokiemu Sejmowi wniosek, ażeby stała płaca Dyrektora szpitala św. Łazarza w Krakowie, wliczalna do emerytury, powiększoną została o kwotę 2.000 K, przyznaną przez Wysoki Sejm jako dodatek osobisty obecnemu Dyrektorowi tegoż szpitala. Sprawozdanie to jednak Wydziału krajowego nie przyszło pod obrady Wysokiej Izby, dlatego Wydział krajowy ponownie odnosi się w tej sprawie do Wysokiego Sejmu z odmiennym jednak nieco wnioskiem a mianowicie:

Wydział krajowy w sprawozdaniu swem z dnia 3. lipca 1903 LW. 66.397, proponując podwyższenie etatowych poborów Dyrektora szpitala św. Łazarza, nie wnosił zrównania jego poborów z wyższymi o 600 K poborami Dyrektora szpitala powszechnego we Lwowie, sądził bowiem, że większa liczba dni leczenia w szpitalu lwowskim i uciążliwsza w nim administracja pięciu oddziałów klinicznych (w Krakowie prowadzi administrację c. k. klinik oddzielnie c. k. Rząd) różnicę tę usprawiedliwia.

Gdy jednak w czasie rozpraw nad tym przedmiotem w łonie komisji budżetowej, Komisya ta objawiła jednomyślnie zdanie, że pobory Dyrektorów obu szpitali krajowych (we Lwowie i Krakowie) powinny być równe, przeto Wydział kraj. uwzględniając tak poważną opinię, oraz mając na względzie, że Wysoki Sejm zawsze dotychczas traktował oba szpitale krajowe jako równorzędne i że podwyżka poborów proponowana przez Wydział krajowy w sprawozdaniu z 3. lipca 1903 LW. 66.397 nie miałyby na razie dla interesowanego dyrektora żadnego efektu finansowego, postanowił przedstawić Wysokiej Izbie wnioszek na zrównanie poborów Dyrektora szpitala św. Łazarza w Krakowie z poborami Dyrektora lwowskiego szpitala powszechnego.

Ad B) (utworzenie posady kierownika oddziału chorób zakaźnych).

Wysoki Sejm uchwałą z dnia 4. lipca 1902 zezwolił na postawienie przy szpitalu św. Łazarza w Krakowie nowego pawilonu chorób zakaźnych, w którym pomieścić się będzie mogło do 32 łóżek.

Budynek ten był już w jesieni r. 1903 pod dachem, a z wiosną 1904 r. po wysuszeniu go i wykończeniu reszty robót *zostanie obłożony chorymi*.

Choroby zakaźne, z natury swej ciężkie i niebezpieczne, wymagają ustawicznej obecności lekarza, we dnie i w nocy. Lekarz ordynujący na tym oddziale musi mieć charakter samoistnego, kierującego funkcyjariusza — zarówno ze względu na potrzebę wyspecjalizowania się w tej gałęzi wiedzy lekarskiej, jakoteż i dlatego, że wszelkie komunikowanie się takiego lekarza z chorymi na innych oddziałach i z lekarzami w szpitalu powinno być ze względu na zakaźny charakter chorób, z którymi ma do czynienia, zupełnie wykluczone.

Uznając słuszność powyższych względów, Wysoki Sejm uchwałą z dnia 11. listopada 1890 ustanowił przy szpitalu św. Łazarza w Krakowie jeszcze jedną (7-mą) posadę sekundaryusza I. klasy — z poleceniem przeznaczenia go na oddział chorób zakaźnych.

Obowiązki służbowe spełnia ten sekundaryusz de facto już obecnie samoistnie, gdyż ze względów powyżej przytoczonych nie może być całkiem ściśle stosowaną kontrola, która po myśli powyższej uchwały sejmowej z 11. listopada 1890 r. powierzona jest nad tym oddziałem kolejno prymaryuszom oddziałów chorób wewnętrznych.

Wobec tego zaś, że oddział zakaźny, po przeniesieniu do nowego pawilonu będzie znacznie zwiększony, że oddanie się temu działowi chorób, wymagających ciągłej opieki lekarskiej, uważać należy za prawdziwe poświęcenie, bo lekarz tam pracujący, sam narażony na niebezpieczeństwo zakażenia, prawie zupełnie liczyć nie może na praktykę prywatną z powodu obawy wniesienia z sobą zarazków, zachodzi istotna potrzeba zapewnienia lekarzowi oddziału chorób zakaźnych lepszego i stałego uposażenia; w takim też razie łatwiej będzie można pozyskać specjalnie fachowo przygotowaną siłę lekarską do samodzielnego prowadzenia tego oddziału.

Te właśnie powody skłoniły Wysoki Sejm do ustanowienia uchwałą z dnia 3. maja 1900 stałej posady kierownika oddziału chorób zakaźnych przy lwowskim szpitalu powszechnym i zniewalają też Wydział krajowy do przedstawienia niniejszem Wysokiemu Sejmowi wniosku utworzenia i przy szpitalu św. Łazarza w Krakowie stałej posady kierownika oddziału zakaźnych, a zwinięcia natomiast jednej (7-mej) posady sekundaryusza I. klasy, utworzonej na podstawie uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 11. listopada 1890.

Lekarz ten, który wykazałby się musiał studjami z bakterjologii, otrzymałby *tytułem płacy 1.600 koron, oraz prawo do trzech dodatków pięcioletnich po 300 koron* i otrzymałby w pawilonie chorób zakaźnych mieszkanie z opałem i światłem.

Takie same pobory i emolumenta wyznaczył Wysoki Sejm kierownikowi oddziału chorób zakaźnych przy lwowskim szpitalu powszechnym.

W razie przychylenia się do wniosków naszych pod A) i B) wyżej podanych, a zdążających do zmiany etatu posad i płac szpitala św. Łazarza w Krakowie,

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. W uchwalonym przez Sejm krajowy 10. października 1878 etacie posad i płac szpitala św. Łazarza w Krakowie ma być:

1. w etacie posad, w ustępie: „B. Służba lekarska“ nowa pozycja „b) kierownik oddziału chorób zakaźnych“;

2. w etacie płac:

α) jako pozycja 1-sza: „Dyrektor:

a) płacy 5.800 K,

b) relutum na mieszkanie 1.200 K,

c) dodatku pięcioletniego po 600 K“.

β) jako nowa pozycja:

„4. kierownik oddziału chorób zakaźnych:

a) płacy 1.600 K,

b) dodatek pięcioletni 300 K,

c) pomieszkanie w szpitalu z opałem i światłem“.

II. Zwiniętą zostaje jedna (7-ma) posada sekundaryusza I. klasy, ustanowiona przy powyższym szpitalu uchwałą Sejmu z 11. listopada 1890.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

S. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Członek Wydziału krajowego.

